

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2017, č. j. MV-144073-19/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2018, č. j. 45 A 60/2017 - 38,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2018, č. j. 45 A 60/2017 - 38, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 4. 2017, č. j. MV-144073-19/SO-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 11228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou projednávané věci je zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle názoru Ministerstva vnitra jako správního orgánu prvního stupně (dále jen „ministerstvo“) i názoru žalované (jako odvolacího orgánu) se žalobkyni nepodařilo předložit takové důkazy, na základě nichž by bylo možno ověřit informace, které žalobkyně uvedla ve své žádosti. Konkrétně se jí nepodařilo v řízení prokázat, že bude vykonávat pro družstvo K-TET závislou práci (pomocné práce v zemědělství). Z výslechu jednatele a zároveň předsedy předmětného družstva naopak vyplynulo, že žalobkyně bude práci vykonávat pro jiné subjekty zabývající se zemědělskou výrobou, které budou žalobkyni k práci poskytovat vybavení, patrně také udělovat pokyny k práci a provádět její kontrolu.

[2] Proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ministerstva ze dne 26. 9. 2016, č. j. OAM-11362-16/ZM-2016, podala žalobkyně žalobu. Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) tuto žalobu zamítl, neboť neshledal žádné pochybení správních orgánů. Především konstatoval, že v řízení o žádosti je to žalobkyně, kterou tíží důkazní břemeno ohledně informací, jež uvede v žádosti. Krajský soud připustil, že se ministerstvo dopustilo vady řízení, neboť neučinilo o provedení důkazu listinou – protokolem o výslechu jednatele družstva v jiném řízení - úřední záznam. Žalobkyni však bylo umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, tedy i k uvedenému protokolu, toho ale nevyužila. Z výslechu předsedy družstva pak vyplynulo, že lze důvodně pochybovat o tom, že žalobkyně bude vykonávat pomocné práce v zemědělství, neboť družstvo hodlá pronajímat své pracovníky klientům, kteří je v zemědělství potřebují. Nejedná se tedy o zaměstnání, ale o činnost svou povahou příslušející agentuře práce. Tyto pochybnosti by žalobkyně nemohla objasnit ani při svém výslechu, ani předložením dodatečných dokumentů, neboť nelze předpokládat, že by informacemi o svém zaměstnavateli disponovala právě ona, ne zaměstnavatel. Sama žalobkyně v odvolání ani žalobě netvrdila, že by takovými informacemi disponovala. Z podkladů a provedených důkazů se tedy nepodařilo ministerstvu ověřit údaje v žádosti žalobkyně a výslech žalobkyně by nemohl k objasnění přispět. Byly proto splněny podmínky pro zamítnutí žádosti.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku krajského soudu podala včasnou kasační stížnost, kterou napadla rozsudek krajského soudu v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžejní námitkou stěžovatelky je, že nebyly splněny podmínky k aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na základě nějž jí nebyla vydána zaměstnanecká karta. Z citovaného ustanovení ve vztahu k § 3 správního řádu vyplývá podle stěžovatelky *něco jiného*, ministerstvo tedy nemá povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důvodem k zamítnutí žádosti podle citovaného ustanovení je skutečnost, že se ministerstvu nepodařilo zjistit skutečný stav věci či stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se cizinec nedostavil k výslechu, na výzvu nepředložil potřebné

doklady nebo se ani přes provedený pohovor či doložením podpůrných dokladů nepodařilo údaje v žádosti ověřit.

[5] Stěžovatelka předložila žádost, která jinak netrpěla žádnými vadami a k níž byly doloženy všechny zákonné náležitosti. Pokud na základě jiného důkazu či jiné skutečnosti vyvstala potřeba ministerstva ověřit si jakýkoliv údaj ve stěžovatelčině žádosti, bylo jeho povinností požádat stěžovatelku, aby se dostavila k pohovoru, případně k výslechu, nebo ji mělo požádat o předložení dalších podpůrných dokladů (nad rámec zákonem stanovených náležitostí) a stanovit jí k tomu lhůtu. Teprve pokud by se žalobkyně k pohovoru či výslechu nedostavila nebo požadované doklady ve stanovené lhůtě nepředložila, nebo kdyby se přes pohovor i doložené doklady stále nepodařilo údaje ověřit, byly by splněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zákon výslovně předpokládá, že ministerstvo provádí ověřování údajů uvedených v žádosti v součinnosti s účastníkem řízení, aby měl účastník řízení možnost případné pochybnosti ministerstva rozptýlit. Stěžovatelka se tedy neztotožnila s názorem ministerstva, žalované a krajského soudu, že ustanovení umožňuje ministerstvu vyvinout k ověření údajů „pouze“ potřebné úsilí (bez nutnosti vyzývat k součinnosti stěžovatelku).

[6] Nesouhlasila ani s názorem, že výše uvedeným postupem by nebylo možno pochybnosti ministerstva rozptýlit, a proto jej nebylo potřeba provádět. Nikdo nemůže vědět předem, jakými informacemi o svém zaměstnavateli a práci, kterou pro něj má vykonat, disponuje stěžovatelka.

[7] Stěžovatelka také namítla, že ministerstvo nebylo oprávněno v jejím řízení použít jako listinný důkaz protokol o výslechu svědka – jednatele družstva K-TET. Není jí zřejmé, proč ministerstvo provádělo výslech uvedeného svědka v jiných řízeních a neprovedlo jej v jejím řízení tak, aby její právní zástupce měl možnost se ho zúčastnit a klást svědkovi otázky. Tímto došlo jednak k porušení § 4 odst. 3 správního řádu, protože zástupce stěžovatelky nebyl s dostatečným předstihem uvědomen o konání výslechu a nebylo mu umožněno uplatňovat práva stěžovatelky a její oprávněné zájmy. Došlo i k porušení zásady rovnosti, protože jiní žadatelé, v jejichž řízeních byl výslech proveden, tuto možnost měli, a měli tak výhodnější procesní postavení. Z uvedených důvodů nemůže být protokol použit jako podklad pro vydání rozhodnutí ve věci stěžovatelky. Úvahy krajského soudu v tomto ohledu v bodě 20 napadeného rozsudku jsou nepřezkoumatelné, neboť krajský soud se s otázkou rovnosti účastníků řízení vůbec nevypořádal.

[8] V neposlední řadě stěžovatelka konstatovala, že protokol o svědecké výpovědi jednatele družstva K-TET je nepřípustný důkaz. V rozporu s § 53 odst. 6 správního řádu totiž nebyl proveden za její přítomnosti ani o jeho provedení nebyl učiněn úřední záznam do spisu. Stěží může být takový protokol jediným podkladem pro zamítnutí její žádosti. Stěžovatelka nemůže souhlasit ani s názorem krajského soudu, že se nejedná o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, protože protokol byl součástí spisu a stěžovatelka dostala možnost se k němu vyjádřit jako k podkladu pro vydání rozhodnutí, a to do 15 dnů od seznámení se s podklady. Spis totiž obsahuje mnoho listin a dokumentů týkajících se procesních postupů. Stěžovatelka měla tedy za to, že provedení důkazu je základním předpokladem pro jeho použití jako podkladu pro vydání rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené navrhla stěžovatelka rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a stěžovatelkou uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by měl v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že takovou vadou netrpí.

[11] V projednávaném případě je nesporné, že stěžovatelka předložila všechny potřebné podklady pro získání zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Sporné však je, zda mohlo ministerstvo, resp. žalovaná zamítnout žádost stěžovatelky podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[12] Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *(d)louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*

[13] Důvodem pro zamítnutí žádosti v projednávaném případě bylo konkrétně zpochybnění údaje o pracovním místě, na něž měla stěžovatelka nastoupit. Ze správního spisu vyplynulo, že samotná stěžovatelka prokázala nástup na pracovní místo předložením pracovní smlouvy s družstvem K-TET, v níž bylo uvedeno, že bude pracovat na pracovní pozici pomocný pracovník v zemědělství. Ve spisu je dále založen výpis z centrální evidence volných míst. V něm je uvedeno, že zaměstnavatel družstvo K-TET požaduje pomocného pracovníka v zemědělství, dále že se jedná o fyzicky náročnou manuální práci na poli za každého počasí, s místem výkonu práce v katastrálním území Dřísy a Kostelní Hlavno. Součástí spisu je i výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku týkající se družstva K-TET, v němž je mimo jiné uvedeno, že družstvo má vydáno živnostenské oprávnění k předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ v oboru činnosti „Poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost“.

[14] Součástí správního spisu je i protokol o svědecké výpovědi předsedy družstva K-TET ze dne 5. 8. 2016. Na otázku ministerstva, co je předmětem podnikání družstva, předseda mimo jiné uvedl: „*Děláme zemědělské práce – jsme najímáni na sklizňové práce nebo na různou manuální práci na polích (např. když potřebuje firma vybrat z pole kamení – toto můžeme zajistit apod.).*“ Na otázku, zda si je možné družstvo najmout jako dodavatele služeb, předseda odpověděl: „*Ano. Dohodneme zakázku. Uzavřeme smlouvu, když budeme*

schopni tu zakázku provést, což v současné době nejsme, z důvodu nedostatku pracovníků, schopni.“ Dále na otázku, jaké má v současné době sjednané zakázky, předseda uvedl: „*V současné době nemáme na zemědělské práce žádnou smlouvu sjednanou. Jelikož za minulý rok jsme nebyli schopni dostát sjednaným smlouvám, protože jsme neměli lidi. Abych se vyhnul sankcím, tak jsem žádnou smlouvu neuzavíral. Mám sjednanou jenom jednu smlouvu na ten úklid.*“ Na otázku, proč je místo výkonu práce vyhlášených volných míst na katastrálních územích Dřísy a Kostelním Hlavně, předseda mimo jiné odpověděl: „*V Dřísech a Kostelním Hlavně jsou polnosti našich klientů.*“ Na otázky, co budou přesně dělat cizinci, kteří se přihlásí na pracovní pozici „pomocný pracovník v zemědělství“, a na jakých zakázkách budou pracovat, předseda uvedl: „*Budou provádět sklizňové práce.*“ Dodal: „*Nebudu uzavírat zakázku, když tam nemám koho dát na práci. Samozřejmě, že mám něco předjednané.*“. Na otázky, zda poskytuje družstvo svým zaměstnancům nějaké pracovní a ochranné pomůcky a zda je má v současné době k dispozici, předseda uvedl: „*Ano. Příslušné pro tu konkrétní práci. Pracovní obuv, oděv, rukavice, gumáky, pláštěnka – patří družstvu.*“ K tomu, zda má nějaké pomůcky družstvo aktuálně k dispozici, uvedl: „*Nemáme, protože tam se nakupuje podle velikosti bot oblečení.*“. Na upozornění ministerstva, že družstvo nemá nic pro pracovníky zajištěno a co tedy bude družstvo dělat, až cizinci přijedou a družstvo pro ně nebude mít práci, předseda odpověděl: „*Předpokládám, že cizinci nepřijedou okamžitě, až budou mít schválené zam. Karty, a předpokládám, že mi bude dána informace, že byly zam. karty vydány. Jinak jsem schopen zakázky zajistit do 14 dní i do týdne. Zakázky v rostlinné výrobě mám předjednané. Až cizinci přijedou, je v zájmu družstva, aby šli hned do práce, aby tu nebyli zbytečně bez práce na náklady družstva.*“ Na otázky, jak si předseda představuje využití pracovní síly, kterou poptává družstvo pomocí volných pracovních míst, a jaký je rozdíl mezi cizinci se zaměstnaneckou kartou a agenturními zaměstnanci, odpověděl: „*Bude jako zaměstnanec družstva pracovat na zakázkách družstva.*“ *Doplnil:* „*Nerozumím. Cizinci se zam. kartou jsou pro družstvo finančně únosní, kdežto agenturní zaměstnanci ne. Používat agenturní zaměstnance je příliš finančně náročné.*“.

[15] Ministerstvo na základě uvedeného výslechu dovodilo, že družstvo v zemědělské výrobě zatím nepodniká, nemá žádné zakázky, žádnou zemědělskou techniku ani nástroje a hodlalo svými zaměstnanci participovat na zemědělské výrobě jiných subjektů. Proto dospělo k závěru, že hrozí, že družstvo bude pouze dodávat pracovní sílu subjektu, který zemědělskou výrobu provádí, tedy bude zprostředkovávat zaměstnání, při němž bude práce konána podle pokynů cizího subjektu, který ji bude přidělovat a její provedení kontrolovat. Uvedené byla dle ministerstva však oprávněna provádět pouze agentura práce, kterou družstvo nebylo. Protože se tedy ministerstvu nepodařilo ověřit údaj o reálnosti nabízené pozice, žádost stěžovatelky zamítlo. Žalovaná potvrdila rozhodnutí ministerstva a zdůraznila, že výslechem předsedy družstva bylo prokázáno, že družstvo má v úmyslu poskytovat jednotlivé pracovníky k plnění pracovních úkolů zadaných jiným subjektem, bez odpovědnosti za výsledek práce. V odvolání navrhovaný výslech předsedy družstva považovala z uvedeného důvodu za neúčelný, navíc poukázala na skutečnost, že zástupce stěžovatelky se mohl k výslechu vyjádřit v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí a upozornila na zásadu, podle níž se má, pokud možno, správní řízení odehrát před orgánem prvního stupně (§ 82 odst. 4 správního řádu). Krajský soud se ztotožnil s názorem správních orgánů ohledně skutečností, které vyplynuly z výslechu předsedy družstva. Dle názoru krajského soudu byla výslechem důvodně zpochybněna reálnost nabízeného pracovního místa družstvem a naopak vyplynulo, že předseda družstva popsal činnost,

kterou chce družstvo provozovat, spíše jako činnost agentury práce. Zdůraznil, že ačkoliv ministerstvo zatížilo řízení vadou, neboť neprovedlo výslech předsedy družstva jako důkaz v souladu se správním řádem, dalo žalobkyni prostor pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, čímž uvedenou vadu napravilo. Zároveň stěžovatelka v odvolání ani v žalobě netvrdila, že by informacemi ohledně svého pracovního místa disponovala.

[16] Nejvyšší správní soud však s uvedenými závěry krajského soudu, resp. správních orgánů nesouhlasí. Předně poukazuje na to, že stěžovatelka v odvolání i v žalobě opravdu brojila proti způsobu výslechu předsedy družstva K-TET, který byl dle jejího názoru veden nesprávně, a neměl tudíž žádnou vypovídací hodnotu pro její žádost. Ministerstvo jej totiž vedlo tak, jako by nepochopilo rozdíl mezi závislou prací vykonávanou konkrétní fyzickou osobou v zemědělství a živností „Poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost". Dle vyjádření stěžovatelky z výslechu naopak vyplývá, že „*družstvo jakožto nezemědělský subjekt poskytuje služby pro zemědělce vyžadující manuální práci, zejména při sezónních pracích a další obdobné činnosti, což je zcela v souladu s jeho živnostenským oprávněním. Zemědělské subjekty si na tyto nárazové a sezónní práce běžně najímají nezemědělské subjekty, což je všeobecně známo. Pokud chtěl správní orgán výslechem zjistit, zda fakticky nejde o zprostředkování zaměstnání, nebo agenturní činnost, měl se svědka dotazovat na to, jak je provádění zakázek organizováno, kdo je za provedené práce odpovědný, kdo na ně dohlíží, kdo řídí zaměstnance, kdo jim poskytuje plat, atd.*" Stěžovatelka proto navrhla žalované provedení výslechu předsedy družstva jako svědka. Chtěla výslech vést za přítomnosti svého zástupce, aby mohl svědkovi klást dotazy směřující ke zjištění skutečného stavu věci.

[17] Nejvyšší správní soud má ve shodě se stěžovatelkou za to, že z výslechu předsedy družstva nevyplývá, že by chtěl provozovat agenturu práce, k čemuž nemá potřebné povolení. K rozdílům mezi agenturním zaměstnáváním a zaměstnáváním jako takovým Nejvyšší správní soud uvedl, že „*(z)ákladním rozlišovacím znakem mezi pronájem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014 – 28).

[18] Z ničeho při výslechu nevyšlo najevo, že by stěžovatelka měla provádět práci jinak než jako zaměstnankyně družstva a na jeho odpovědnost. Práce v zemědělství mohou být zajišťovány různými právními a faktickými způsoby, přičemž je zásadně na vůli jednotlivých zainteresovaných subjektů, jaké způsob zvolí. Jistě bude častým jevem, že majitel či nájemce polností je bude obdělávat svými vlastními zaměstnanci. Stejně tak je ale zcela běžné, aby polnosti obdělávali jím zjednaní a agenturou práce zajištění agenturní zaměstnanci, kteří sice budou v pracovněprávním vztahu s agenturou práce, avšak jako dočasně přidělení zaměstnanci budou podléhat přímému řízení ze strany majitele či nájemce polností, tedy uživatele, který si je od agentury zjednal. Stejně tak je ale velmi dobře představitelná i třetí možnost, a sice že podnikatel (v nynějším případě družstvo K-TEK) bude mít své vlastní zaměstnance a prostřednictvím těchto zaměstnanců, kteří budou podléhat jeho vedení a řídit se jeho pokyny, bude provádět pro zájemce (typicky majitele či nájemce polností; představitelné jsou i podstatně složitější řetězce smluvních vztahů

v oblasti soukromého práva) práce na polnostech (sběr kamení, sklizňové práce, tedy sběr různých plodin, jež na poli rostou, sena apod.) na základě smlouvy o dílo mezi dvěma podnikateli (nebo nějaké jiné podobné smlouvy). Je velmi dobře představitelné, že jedna a tatáž faktická činnost (např. sběr plodin z pole) může být vykonávána nejrůznějšími formami soukromoprávních vztahů, a není na tom nic protizákonného ani nežádoucího.

[19] Co by bylo nezákonné a nežádoucí, je však zastírání skutečného stavu věcí a předstírání něčeho, co ve skutečnosti neexistuje. Činnost družstva K-TET jistě může být ve skutečnosti skrytým agenturním zaměstnáváním, a nikoli poskytování služeb jedním podnikatelem jinému podnikateli. V takovém případě by bylo třeba zabránit stěžovatelce, aby pro družstvo K-TET mohla pracovat, jelikož toto družstvo oprávnění působit jako agentura práce nemá. Stejně tak může být činnost družstva úplnou fikcí v tom smyslu, že družstvo reálně nepodniká a slouží jen jako kanál, kterým se zdánlivě legální cestou dostávají do ČR cizinci, kteří ve skutečnosti v režimu zaměstnanecké karty pracovat nehodlají. „Zaměstnání“ u družstva, u něhož by reálně nikdy nepracovali, by měli pouze jako zástěrku skutečného důvodu pobytu na našem území, jenž by jim umožnil získávat prostředky na živobytí způsoby nesouvisejícími s tímto údajným zaměstnáním. Nic takového však dosud nebylo ve správním řízení zjištěno. Z výslechu předsedy družstva ani jedna z výše popsaných nežádoucích alternativ neplyne, byť není ani vyloučena. Způsob fungování družstva, jak jej popsal, může velmi dobře odpovídat tomu, že družstvo jako podnikatel pomocí svých vlastních zaměstnanců dodává odběrateli provedení sjednaných prací na polnostech – pokud by tomu tak bylo, zaměstnání stěžovatelky u družstva by zásadně nemělo stát nic v cestě, jelikož by účel vydání zaměstnanecké karty mohl být naplněn.

[20] Je tedy zjevné, že obsah výslechu předsedy družstva, jenž byl stěžejním podkladem pro rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti stěžovatelky o vydání zaměstnanecké karty, není pro takové rozhodnutí dostačující. Stěžovatelka zcela důvodně navrhovala opakovaný výslech předsedy družstva a žalovaná k výslechu měla přistoupit, případně měla vyvinout i další úsilí k dostatečně důkladnému zjištění rozhodných skutkových okolností. Samotná skutečnost, že jako podklad pro rozhodnutí byl využit záznam výslechu předsedy družstva pořízený v jiném správním řízení, nemusela být na újmu použitelnosti a vypovídací hodnotě takovéhoto informačního zdroje a výslech by nemusel být nutně opakován, pokud by obsah výslechu umožňoval jednoznačný závěr o tom, jak se rozhodné skutečnosti mají. V nyní projednávaném případě tomu tak však nebylo – sdělení předsedy družstva, jakkoli nebylo na první pohled nevěrohodné, nepochybně vyvolávalo otázky ohledně toho, zda je jím popisovaný podnikatelský model reálný. Mohl být i nemusel; pro opodstatněný závěr o tom bylo třeba provést důkladnější zkoumání, v první řadě podrobnějším výslechem daného svědka a případně na základě jeho informací i provedením dalších zjištění (např. ohledně okruhu potenciálních zákazníků družstva, ohledně toho, jak by byla práce organizována, kdo by zaměstnance, jež chtělo družstvo „nabrat“, řídil, úkoloval, kontroloval apod.).

[21] Stěžovatelka tedy důvodně namítá, že v daném případě bylo třeba předsedu družstva znovu vyslechnout a nespokojit se se záznamem jeho výslechu z jiného řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s námitkou stěžovatelky, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a pro zamítnutí její žádosti.

Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ve vztahu k reálnosti nabízeného pracovního místa družstvem K-TET a krajský soud následně uvedené nesprávně potvrdil. Není totiž zřejmé, z čeho uvedené orgány dovozují, že družstvo nebude poskytovat anoncované pracovní místo. Z dosud provedeného dokazování totiž takové zjištění ještě neplyne, jakkoli možnost, že tomu tak vskutku je, rovněž není vyloučena.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Kasační stížnost stěžovatelky je důvodná. Proto Nejvyšší správní soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku (je třeba významně doplnit zjištění rozhodných skutečností) přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[23] V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, a proto je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[26] V řízení o žalobě vznikly stěžovatelce náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (tj. převzetí věci a podání žaloby) částku 6200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)] a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tedy 600 Kč. Protože je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 11 228 Kč.

[27] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovatelce náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatelky je

plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 9114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu